

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik

minden vasárnap.

Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a
KIADÓHIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, augusztus 25.

1872.

35 szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

tiszteletpéldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle
kézirát, mely »LUDAS
MATYINAK« van szánva.

Cupák-hymnus.

*Nyöszörgi egy elázott nagy-körösi pezosócs 1872. aug.
5-én csordahajtáskor. Tanárki Gida államtitkár követje-
lött szörnyű buvisztija után.*

Hasadnak rendületlenül
Légy hive oh rongy Buz!
Mig egy loyális, derék sintér
A gyöpre ki nem húz!

E szemétdomb, az a mely oly sok.
Csent roszprádlit takar,
Miket Balogné pajkos tyukja
Lassankint kikapar! . .

Bogár Jakabnak polcán kívül
Ninesen számodra hely!
Szent Rádaira esküszöm, hogy
Ottan virulnod kell!

Itt zörögtek Torma és Dajka!
Mint két repedt kolomp,
S vicándozott Dadara Halász!
Miként egy félbolond!

Itt szaladgált forrázott ekként
Kupler Sándor, az oktondi . .

S óbégatott ugy éjfel körül
Politikai göresben Gondí.

Itt küzdtenek komisz lénungért
Csirkefogóknak hadai.
S történek össze sok eszezájgot
Tántorgó lumpok karjai.

Baromvásár! itten cipelték
Zászlóid a csacsik,
És ordított Bendó Irházi
Hogy elhangzott Vacsig!

Az nem lehet, hogy annyi csap
Hiába onta vért . . .
S keservben annyi bürgesziv
Szakadt meg a hasért!

Az nem lehet, hogy annyi mócsing,
Szivarvég, bagó, drukk,
A balsorstól azt kapja, oh jaj:
Gé! czum Tájfel czurukk!

Az nem lehet, hogy Butykos Julis
Ririszálása menjen füstbe . . .
És hogy Toportyán Elekünket
A laposguta tmeğüsse?

Az nem lehet, hogy Luda s Matyi
Ki minket oly pogányul gyötrött,
Jövőre is levágjon, miként
Tagló a cimeres ökröt!

Még jönni fog követválasztás,
És vele hűhő három évre . . .
S mi a bolondját ismét járjuk
Valami gyezsepogyes névre!

S akkor nyerünk is, nemesak nyelvünk,
Tanárki oh, hegyezd a füled:
Ki dupla budban confundálok,
Most merre van: hozzád! tüled!

Potyák hazája, Nemesik lebuj!
Hozzád bátran bögünk,
Ha gázsi és konc auz iszt, ugy
A csávába masiroz bőrünk!

. . Vagy jönni fog, ha jönni kell . .
A nagy disznó halál;
S mit keres minden hü pecsovics:
Szamárfület talál.

S a pocsolyát, a hol elsülyed
Veszik körül kutyák . . .
S elbucsuztatják pincsi nyelven:
Itt nyugszik a eupák!

Bal de Bal.

Az universális predikáció.

Mindenki tudta a kollegiumban azt a prédikációt, a mely ugy kezdődött: „Midőn Mózes.”

Ki akart épen menni legátóra egy siheder diák, s hogy ő valami új szövetű tanítással rukkoljon a nagyérdemű falusi publikum elé, megkért egy vén gregárius diákot, hogy adna neki valami jó, korszerű predikációt, olyat t. i. a mely még senkinek a szájában nem volt, s egészen valami újdonság.

A vén diák kapott e felhíváson, s legott asztalfiókjába nyult, s mintha onnét valami kincset vonna elő, odaad egy predikációt ifju barátjának, s azt mondja neki:

— Im itt van egy olyan kitünő predikáció, a mely még a világon egy légátusnak sem fordult meg a szájában. De csak ugy adom oda, ha senkinek meg nem mutatod, és senkivel nem közlöd. — Nekem is pénzemben van ez a kincs.

Az ifju siheder diák aztán nagy alázatosan átvette a vén diáktól a predikációt, leirta szépen

s világért sem mutatta senkinek, ne hogy másé legyen a dicsőség ebből a tudományból.

Persze hogy ugy kezdődött ez is „Midőn Mózes.”

Hanem az ifju diák mind a mellett is nem tudta azt, hogy ez már olyan elkoptatott elmélkedés a publikum előtt.

Mint valami ritkaságot szorította ő azt keblére.

Történt aztán, hogy az ifju diáknak ki kellett menni legátóra, s ott a jámbor keresztyének előtt el kellett mondani egy tanítást, hogy azok ez által az isten félelmében és dicséretében minél nagyobb előmenetelt tegyenek.

Midőn a diák a faluba ért, s szokás szerint betért ott a kostához, azt kérde tőle ez a humanissime:

Van-e valami jó predikációja légátus ura m?

Van bizony, felelé a légátus, még pedig kitünő.

— Nem ugy kezdődik kérdé a kosta, hogy: „Midőn Mózes.”

A diák mintegy megütődve, végig néz ezen a csodálatos emberen, s aztán némi tünődés után kérdi tőle:

— De hát honnét tudja ezt tanító ur?

— Hát biz én nem is tudom, csak sejtem — volt a válasz, — mert istennek jó volta és kegyelméből, már valami 24 esztendeje, mióta e községben lakom s azóta nem mult el egy év is, hogy ezt a predikációt egy légátus, vagy egy suplikáns itt mint újdonságot el ne mondta volna. Már szinte kezdték az emberek füleiket bedugni, mikor egy-egy légátus a katedrába felállt, s azon kezdé a tanítást hogy: „Midőn Mózes.”

A diákkal kezdett a világ erre az iszonyúságra felfordulni.

— Sőt — folytatá tovább az öreg kosta — annyira ment már az itteni publikum evvel a „Midőn Mózes“-féle tanítással, hogy midőn megláttak a határban egy egy légátust, vagy suplikánst a faluhoz közeledni, nem is nevezték azt illő és tisztességes nevén, hanem azt mondták rá, hogy jön már ismét egy „Midőn Mózes”.

Rettenetesen bántotta a diákot ez az állapot.

Ki akarta magát tüntetni az ő predikációjával, — s a kitüntetés és dicsőség helyett, a kosta előadása szerint szörnyű gyalázat várt reá.

Hanem nem azért tanult ő a pataki és deb-

reczeni kollégiumban, hogy a pugristól kihagyjon magán fogni. Ezt is jól tartja, — de az ő glóriájának is ragyogni kell, ha mindjárt a Sion hegye összedül is miatta.

Kapta tehát magát, ne hogy a hivek az ő prédikációjába felismerjék a szokásos, s mások által is elmondott oktatást, — megfordította azt egészen. Az utoljót tette elejének, az elejét közepének, — s a közepét utoljának, — szóval úgy össze hányta vetette azt, — hogy midőn aztán így össze vissza rázva a kegyes hivek előtt sem maga nem értve, — sem másoktól meg nem értve — elmondotta, — a furfangos kosta, kijövére a következő verset éneklé rá:

„Már ezt a nap sem álhatja,
Megsetétül ábrázolja . . .“

Adoma.

Éppen haza felé ment az eteli ember a kisbéri hetivásárról, midőn meglátja, hogy komája egy jó darab kősöt czipelve egy zsákban a vállán, gyalogosan ballag.

— Üljön fel komám uram — mondja az eteli ember komájának — úgy is üres a kocsi, — elég kend azon.

A megszólított nem hagyta magának kétszer mondatni a felhívást, s legott felült a kocsi oldalára.

Az uton aztán elkezdtek mindenféléről amugy barátságosan beszélgetni, — s éppen már az eteli határba értek, midőn hátra néz az eteli ember, — s látja, hogy komája a zsákban a darab kősöt még most is a vállán tartja.

— Hát azt a ménkü nehéz kősöt mért nem teszi le koma a válláról? — kérdé az eteli ember.

— Köszönöm komám uram — felelé a kérdezett — már csak én is tudok egy kis emberiséget. Elég ha magamat haza szállít kelmed. A kősöt majd csak haza szállítja a vállam is.

Bolond Miska: Matyi pajtás! mit teszünk ha Menyus ur a sajtót még szorosabb kordába fogja?

Ludas Matyi: Hát tudod Miska pajtás! a kutyaharapást is a szőrével kötik, ha eddig Menyus urat csak legyezgettük, ezután majd két oldalról fogjuk eldöngetni.

Hideg-e a jég?

Egy társaságban a császártüdői műjég előállításáról folyt a diskurszus.

Egy ügyvéd bojtár csak hallgatja egy darabig, végre is beleszól: „osztán kérem szépen, hideg-e az a jég!?”

Az ügyvéd bojtár naiv kérdését osztán a principális — ki szinte jelen volt a társaságban — e szavakkal igyekezett helyre ütni:

„No nem épen oly hideg, mint a kamcsatkai, hanem csak olyan, mint a pestijég,“ de bizony ezen felvilágosítás sem tarthatá vissza a társaságot az általános kacagástól.

Hasli Muzes thodomángyos phulithikális és khültüi levele.

Matyilében!

Iphensigesen most ulvasuk „Phesti Naplupubul“ ürvendethes hozsánnákat, a melleket rivalkodják bankuval taphaciruzott, köcsögös kalapu, madjar nyelven beszéli, bodai származásu, de bécsi érzelmü, és edj nopjában pohos ultramontán barátinak farizeosi khéppel hatczur gyunó iru emberek a fülütt, hodj nyertek a mustani választások olkolmávol az ellenzékthül hoszonhét kherületheket.

Meg nem állhatok, hodj erre a fizetett zajra edj phár khodenciát ne kuckásztassam egy:

Thübbet nyerhettétek vulna
Jubbuldali nagy emberek!
Ha vágjatuk gulyubissal
Gyakrabban a néphen eret.

Ha mindenik kherületben
Bankuprészt fülállitjátok,
S edj emberre edj icce hejt,
Edj aku burt kiusztjátuk.

Ha baluldal névsorából
Khitürülitok edj ezref,
S üt-hatszázot megbüntetni,
Mint a betyárt, rabbá tesztek.

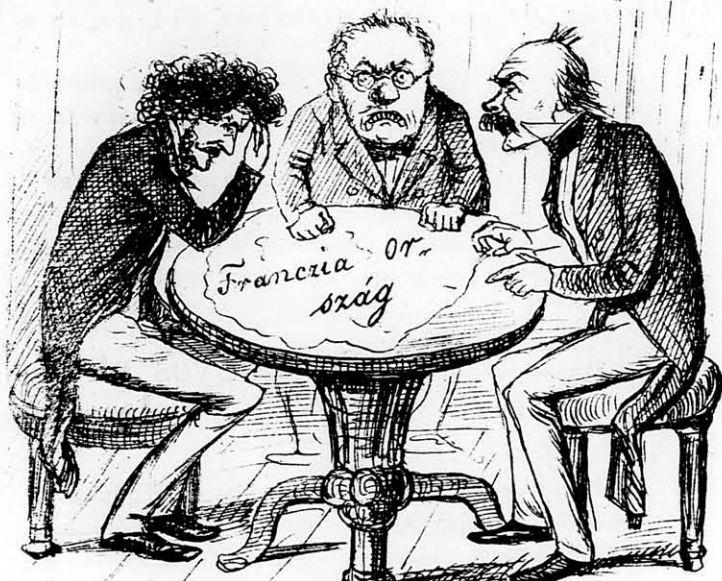
Thübbet nyerhettétek vulna, —
(Figyeljete meg e strufát,)
Ha mindenek fülütt, még fül
Állitjátuk — — — akasztufát!

* * *

Bár ha a félvilág,
Horogszik reám:
Dixi et salvavi
Animam meam.

H. M.

A berlini hármast

Diplomatiai egyeztetés.

A testvéri találkozás.

A vadat keresők.

szent szövetség.

Nyulat kerestek, de oroszlánt találtak.

A hazatérés.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazraveczen szénégető.

Negyedik ének.

Qui humanae legis vitae folium.

Ült Ivanyits, kinek orrán a vér egyre patakzott —
Ült lehajolt fővel, mint az lehajolt szomorú fűz,
Ült búsan, s némán, — mély gondolatokba merülve.
„Honnan az égből esett, vagy a földből bujt fel a tolvaj?
és hova tűnhete oly hamar el pár percnek alatta?
nem lehetett, de nem is volt más mint épen az ördög.“
ekkép füzte odább fonalát bús gondolatának.
Hogy kire lenne gyanu,? — nem jött ágába eszének —
Ült szomorun hát, — s orrán a vér egyre patakzott.

Ámde miként meggyult löportól légből repülő
szikla darab, rohanó gyorsan most talpra ugorva,
és az vérbe borult bús arcz sugárza örömtől,
eszme, de rettenetes — ragyogott szikrázva szemében —
„tudlak gaz tolvaj ki vagy, és fejed összetörendem.
A tolvaj nem volt más, mint a faggyaszdedt Prell.
Várj — csak várj — oh rókánál ravaszabb csupa csontbőr
hőhérod leszek én, de nem ám székbéli barátod.
Négy pár uj csizmám, óh faggyaszdedt — no de csak várj.“

Ily eszméknek az árja repült Ivanyitsnak agyán át,
mert úgy vélekedett egyedül nem jött csupa csontbőr...
társai voltak, s míg bennünket tartá bolondnak,
társai, csizmáit lesből kikerülve lopák el.
A bosszú kígyója marón furóda szívébe,
megmosdott. — Lemosá arczáról a száraz aludt vért
s gyp tetején heverő botját markába szorítá,
egy köszirt tetejére felült, — mint supra ruinas
Carthaginis — könyökölt a bús, hős Márius egykor,
és vala vést jósló tüzesült járása szemének.

Folyt azalatt a hajtás, a tolvajra erősen,
bár ha haszontalanul, mert emberi nyomra akadni
nem sikerült, s élet mászt az nagy egek madaránál
és hangyák sokaságánál, nem láthata senki. —
Sőt a mi több, csupa csont bőr, egy kimosott fagyökérben
hasra esett, s betörött orrából vére kibuggyant,
és ez elég oknak látszék felhagyni azonnal
a hajtással, mert ugyanis négy óra közelgett,
és még harmadfél mértföldnyire voltak az uttól.
Csüggedten tértek meg a hős czéhbéli barátok —
az nagyon is fáradságos, de sikertelen utból.

Óh ha gyaníthatnák Ivanyits keblében az Aethnát,
kétséget sem igen szenved, hogy azonnal erővel
gyilkos erős botját keziből szeliden kicsavarnák;
minthogy azonban nem látszott jele rajta haragnak,
sőt hogy megmosdott, inkább mutatott nyugodalmat,
mindenik aggodalom nélkül foglalta helyét el.
Szótalanul s némán, mint víz partjára vetett hal

töltött puskáját karján fektette keresztül
Faggyaszdedt, — s csak is ez tartá fékezve haragját
felbőszült Ivanyitsnak, mert löportól igen félt.
Ám de ez aggodalom szintén nem tartá sokáig,
mert ime hozzájok közel álló tölgyfa hegyére
egy varjú települt, és elkezdett kiabálni:
kár, kár, — és ez a gúny sérté most faggyaszdedt Prell;
puskáját emelé, célzott, lőtt, és le is ejté.
Tölteni újra akart, — de iméuti esésekor eltűnt
lőpora, és elment étvágya, hogy özet eszik majd.

„Óh de fatális nap jött ránk czéhbéli barátim!
lőporom elvesztém, mikoron bétörtem az orrom“ —
így szólt csüggedező hangoon az faggyaszdedt Prell.
„Már abban igazat szóltál, rongyházi gazember! —
vissza felelt Ivanyits, dühösen telugorva helyéről —
„és rongyházi gazember! nem czéhbéli barátom!
négy pár uj csizmám, te — nem is más — lopta el innen;
mert míg engemet, és Szkvarekot, Tarit, Árvait, és az
mindig, s mindenhol nagyeszű Ledniczkinék apját
azzal az ostobasággal, a mint magadat kitejezted,
— Bitskia, sámfa, dikits, kerekítő, musta, lapostó,
szattyából nadrág, lábszij, kalapács, szurok, és ár, —
elnémítottál, te zsvány, szennyfoltja czehüinknek...
szólj, mivel én másként fejedet darabokra töröm szét.“

Jámbor faggyaszdedt rémulve a somfa dorongtól.
— melyet erős Ivanyits fennem tartott levegőben —
épen is annyit mondott: „hát czéhbéli barátom!
nem vagy-e örült?“ és e szörnyű szavaknak utánna
somfa dorongját, — azt melyet tartott levegőben,
Faggyaszdedt koponyájának legfőbb tetejére,
ütlegesen sujtván, lebukott a faggyaszdedt Prell.

Óh szomorú, szomorú, — te csapása az isteni sorsnak,
egy czéhbéli barát fekszik kiterítve előttünk,
Quem dies vidit veniens superbum,
hunc dies vidit tugiens jacentem,
hős vértől piros a tér, és egy bükk fa tetőről,
gyászba borult holló durván kiabálja le: — kár, kár.

(Következik a V-ik ének.)

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Két finánc örökös versengésben állt egymással,
egyik a másikra szüntelen árulkozott a finánc főnök
előtt, hogy tehát ennek végét szakassza, felirt a direktor
a magyar kir. pénzügyigazgatóságához, hogy a két finán-
cot egymástól elkülönözött állomásokban helyezze el. A
finánc-igazgatóságához küldött felirat következő éles styl-
ban fogalmaztatott:

„A m. kir. pénzügyigazgatóságához stb.

Végül miután Deutsch szemlész és Lengyel
fővigyázó között ezentul foltonosan dörgölések lesz-
nek, és ilyek által csakis a szolgálat legtöbbet szenved,
az utóbbinak A . . ra leendő áthelyezése megkéretik.“

Gondját viselte.

Tagosítottak egy bizonyos határt, — s ősz-felé járván az idő, a tagosító mérnök azt mondja a falu birájának :

— Biró uram! — mi most elme gyünk — hanem ezekre a mérnöki karókra itt a határban jól vigyáztasson, mert ezekért biró uram a felelős.

A jámbor biró aztán úgy értette a vigyázást és felelősséget, hogy mindazt a sok és iszonyu munkával levert mérnöki karót, a mely szerteszét a határban volt, helyéből felszedette s a faluba vitetve, a kamrájába záratta, hogy abból egy se vesszen el.

Midőn aztán a munka folytatása végett tavasszal az illető mérnök a faluban megjelent, kérdé a birótól:

— No biró uram! meg vannak-e a karók?

— Meg bizony, tekintetes ur! — válaszolá a biró, — kinyitván kamráját a mérnök előtt — im itt vannak mind egy szálig.

A mérnököt aztán csak nem a guta ütötte meg erre a gondviselésre.

A . . . i rektor az egész környéken ismeretes humorista, joviális gyerek mind a mellett is, hogy már egy tucat gyermekkel áldotta meg a teremő.

A b . . . i patikást roppantul bosszantotta a rektor-nak azon tette, hogy valahányszor a patika előtt ment el temetés alkalmával, mindig ezt a halottas éneket kezdte énekelni :

„Halál ellen nincs orvosság
Patikában sem más helyen.“

Végre is nem állhatá már a patyikus a bosszantást, megszólítá tehát a rektort, hogy nincs e más alkalmi éneke, inkább fizet valamit, csak ne rontsa a patikája renoméját. Megalkudtak tehát három ezüst huszasban évenként, hogy nem éneklí a rektor a fentebki éneket.

Azóta aztán, midőn a halottat a patika előtt elviszik, a rektor mindig ezt kezdi rá :

„Fübeu, fában van orvosság.“

A. No lesz hadd el hadd a minisztereknek, — ha egybeül az országgyűlés — a választások miatt. Csak azt szeretném tudni, hogy fog Tóth Vilmos a képviselőház elé lépni.

B. Bizony hallod p i r u l v a.

C. Miért akarja Lónyai a sajtót megszorítani?

D. Hogy annál szabadabban mozogjon a keze.

C. A sajtónak?

D. Ah dehogy, Lónyainak.

Diskurszus Icíg és Mihály gazda között.

I cíg: Hallotta Mihálylében a nagy ojságot?

M i h á l y: Még eddig nem, no de meghallom most a szomszédától.

I cíg: Hát thodja khend a Jeitelesz meg a Stinkelesz orthodox zsidók elmentek az Erzherzog Józsefhez, és konyoráltak maguknak a Margit szigeten egy kóser traktért.

M i h á l y: Hát aztán megkapták-e a kóser traktért?

I cíg: Meg ám a kóser viczetet hallja khend. Azt mondotta a főherczeg, hogyha kóser vendéglüben akharnak spájzolni, menjenek a király utczába a „Blauen Kacz“-ba, de a margitszigeti vendéglöböl nem lesz zsidókorcsma.

M i h á l y: Ez már pompásul volt mondva szomszéd! Én csak azon csudálkozom, hogy az a Stinkelesz és Jájtelesz egy szusz alatt azt is nem kívánta a főherczegtől, hogy a kedvükért egy zsinagógát is építtessen a szigetre.

Gyászjelentés.

Sárga frakchfalvi **Toportyán Elek** és nyomásvágyi **Korsós Julis** szülék — úgy a maguk, mint Ámitás Pimaszság, gyermekeik — továbbá Pecsovitság és Muszkavezetés, rokonaik nevében repedő szívvvel jelentik

a nagykörösi mameluk-pártnak

győzhetnémségi nyavalyatöréssel kezdődő, Tanárki lázas végelgyengülés folytán viziszonyban végződő kinos betegségben

1872. augusztus 4-ki követválasztásnál

történt gyászos kimultát.

Hasztalan feszíték meg tudományokat Dr. Bor Dr. Czupák, Dr. Bankó — világhírű orvosok, a drága élet nem volt megtartható.

A kiszzenvedett hült tetemei a végrendelet szerint egy 50 akós üres hordóban az ugynevezett közmegvetés sirkertjébe fognak a józan ellenzéki párt irtózatos gunykazaja között örök nyugalomra helyezettetni.

Az engesztelő szent mise áldozat a legközelebb megnyitandó m. országgyűlés előtt 1872. évi szept. hava 3-án fog bemutatattani.

Legyenek nyugodtak a kiszzenvedetteknek porai!

Pest-lipótvárosi takarékpénztár

részvények részletfizetésre

az osztalék biztosításával.

Azon rendkívüleg fokozódó törekvés, melylyel a hazai takarékpénztár részvényei a legbiztosabb, s nyeresémet nyújtó tőke elhelyezésül használtatnak, indított arra, hogy csekély takarékoság mellett egy kis tőke pénz biztos értékpapirba fektethető legyen, ez okból a

Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeire,

hivom fel a n. é. közönség figyelmét, melyek részletfizetésre megszerezhetők.

A Pest-lipótvárosi takarékpénztár

körülbelől kilencz hóval ezelőtt két pesti bank-intézet tevékenysége által jött létre, kiktől nagy tért vett át, s ma már egyik tekintélyesebb takarékpénztárunkká lett, s eddig is, az első 9 havi működés után, részvényenként már eddig 5 frtnál többet osztand.

A Pest-lipótvárosi-takarékpénztár solid állapotát mindenek között kiválóan az tanusítja, hogy a helybeli bankok s bankárok által alakított consortium a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeinek nagy részét átvette.

Ez eset minden kétséget clozlat, s igazolja, hogy e takarékpénztár üzletköre, biztosvezetés, és ismert szilárd igazgatása mellett folyvást szélesbülend.

mik, a részvények emelkedését biztos kilátásba helyezik.

Kisebb tőkeösszeg biztos elhelyezésére a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeit ajánlhatom, melyeket darabonként

84 forintért,

12 havi 7 frtos részlet törlésre eladok,

akként: hogy első részlet lefizetésével biztosítom a vevőnek, részvénye után esendő osztalékot. Mihez képest kérem a n. é. közönséget a részvételre, hogy tőkét minden kétséget kizáró határozott értéket biztosító ily papirba fektesse.

Megrendelésekre vásárlók, a helybeli tőzsde pontos napi árfolyama szerint is, léteményül is nállam maradhatnak e papirok, mely esetben darabonként

10 forint teendő le, s a hátralék a részvények átvételekor.

Az esetben, ha részletfizetésre legalább 25 darab vásároltatik, a fizetés meghatározását a vevő jogául engedem.

Számos bel- és külföldi üzlettársaim s megrendelőimnek ajánlom, hogy a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeire teendő megrendeléseiket, ideje korán teljesítsék, mert hihetőleg rövid időn beálló áremelkedés esetén, képtelen leszek a fenti áron kívánságaikat teljesíthetni.

Vidéki utánvételi megrendelések azonnal teljesíttetnek.

FISCHER M. L.,

bank és váltóháza a „FORTUNA“-hoz,

Pesten. Hatvani utca 16. sz. a.